

„Áldom az Urat mindenkor dicséretet
mindig ajkamon van” 34. zsoltár.

EMMAUS

gyülekezeti hírlevél
VIII. évfolyam 3. szám, 2014. szeptember 27.

Urunkat áldjuk és dicsérjük az Emmaus otthon 21. születés napján és az Emmaus templom 9. templomszentelési emlékűnnepén.

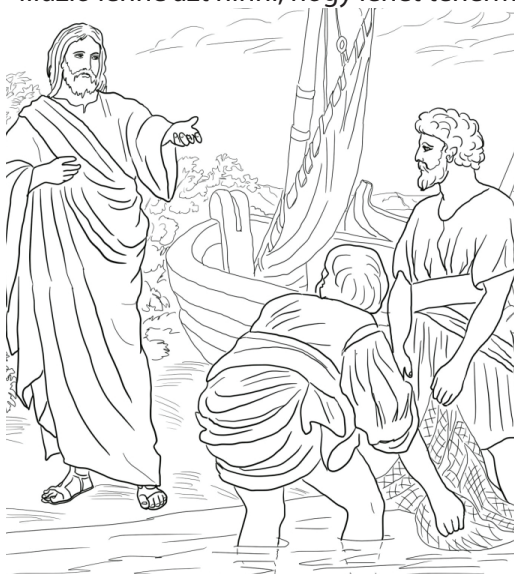
Áhitat

„Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett a gyalázattal nem törődve vállalta a keresztet és az Isten trónjának a jobbára ült.” Zsid12,1-2

Az életben mindannyian tartunk valahová. De hogy hová, csak kevesen gondolják végig. Általában olyan rohanó életet él ma az ember, hogy örül, ha túléli a napot, s jöhet a következő nap harca. A legtöbbben csak a jelenre koncentrálnak és félnek a jövőtől. A jövő kiszámíthatatlan, bizonytalan, minden olyan képlékeny, a teher sokszor egyre csak nő. Isten nélkül ilyen negatív az ember jövőképe.

Illúzió lenne azt hinni, hogy lehet tehermentes életet élni. Ez az élet ezzel jár együtt, és valóban nem tudjuk, hogy mit hoz a jövő, még csak arra sincs hatalmunk, hogy a holnap felől biztosak legyünk. Hát akkor miben lehetünk biztosak? Egyáltalán van egy biztos pont ebben az életben? Hogyan lehetséges akkor mégis, hogy boldogan éljen az ember?

Legyen hívő vagy hitetlen az ember, egészséges vagy beteg, gazdag vagy szegény. A hívő és a hitetlen ember futása megegyezik abban, hogy mindkettő cipel terheket. Ugyanakkor a teher hordozásának módja nagyban különbözik. A hitetlen azt gondolja, egyedül van, a hívő tudja, Jézus mellette áll. A hitetlen mihamarább meg akar szabadulni a tehertől, a hívő tudja, hogy a keresztet vállalni kell.

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem.” – mondja Jézus. A hitetlen a teher hordozásában összetörik, depressziós lesz, reményvesztett, célt tévesztett. A hívő ember felnéz Jézusra, aki a hit szerzője és beteljesítője. Vele együtt cipeli terhét tudva azt, hogy soha nincs egyedül, mindig van remény, és a végső cél: Jézussal szemtől szemben találkozni majd az Isten trónjának zsámolyánál. Hinni Krisztusban és felnézni rá azt jelenti, hogy megharcolom a hit szép és nemes harcát futásom közepette. De jó is lenne, ha minél többen el tudnánk mondani Pál szavaival a bizonyásgtételünket másoknak: „Ama nemes harcot megharcoltam, futáso-mat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr...” 2Tim 4,7-8

A hívő tudja, hogy biztos lehet az Úr szavában. A hitetlen semmibe veszi az Igét. A hívő ember tudja, hogy Krisztus az egyetlen biztos pont ebben az életben, akin keresztül van a megváltása, örök élete, s vele együtt lehetséges a boldog élet. Te kivel, s hová tartasz? Jézus hívja, és várja a megfáradtakat. Nála van békesség, öröm, s örök élet.

Zsarnainé Urbán Nóra óvoda- és iskolalelkész

Én és az én házam...

Isten, ki mindenre örök törvényt szabtal,
Atyám, ki végtelen kegyelmet is adtal:
Ma is mellém állván
Fogadd forró hálám,
Mit zsolttáros lelkem hű áldozatul ad –
Én és az én házam dicsérik az Urat!

Mint valami rémes, fenyegető árnyak,
Mindenütt aggasztó, nehéz idők járnak;
Féktelen hevében
Minden bölcseségen
Úrrá lett a szörnyű, kegyetlen indulat –
Én és az én házam dicsérik az Urat!

Minket is megráz az ítélet haragja;
S ha teljes épségben egy fészket se hagyna:
Hittel, türelemmel
Viselje az ember,
S ég felé vezesse minden sorsfordulat –
Én és az én házam dicsérik az Urat!

Ha elvettük a jót bőséges kezzedből,
A rosszat se vegyük zokon s nehezebből;
Te ígérted nekünk;
Ha téged követünk,
Elvonul felőlünk a sötét borulat –
Én és az én házam dicsérik az Urat!

És ha meg kell halnunk; inkább ma, mint holnap
Legyen vége minden földi fájdalomnak,
Csak ne adját minket
Ádáz elleninknek!
Pokolba mutatnál kárhozatos utat –
Én és az én házam dicsérik az Urat!

De így napon, amely nem olyan, mint más nap,
Engedd meg, Uram, hogy örvendjünk egymásnak!
Ne ird rovásunkra,
Hogy megáll a munka,
S egész kicsi fészki gondtalanul mulat –
Én és az én házam dicsérik az Urat! –

S mert születésünktől fogva mindhalálíg
Amit tőled kaptunk, mind javunkra válik;
Ebben a szent hitben
Tarts meg, Uram Isten,
Te, a változatlan, örök jóakarát –
Én és az én házam dicsérik az Urat!

Vietórisz József

Elhisszük-e azt, hogy Istennek velünk is terve van? Boldog ember az, aki máris ennek megfelelően él és cselekszik. Sokszor nehéz körülmények között is az ilyen emberek hálásak, elégedettek. Vagy pedig e nélkül soha nem fogjuk találni a helyünket, és e nélkül senki nem foglalhatja el azt a helyét sem, amire Jézus azt mondta az övéinek: **"Az Atyám házában sok hely van, előre megyek és helyet készítek nektek."**

Most még Jézus áll a mi ajtónk előtt és zörget. **"Az ajtó előtt állok és zörgetek, aki meghallja az én szavamat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorázom és ő énelem."** Közösséget vállalok vele és megosztom vele mindenemet - ez ezt jelentette. (Jel 3,20).

Egyszer azonban majd mi állunk az Ő ajtaja előtt és zörgetünk. Mit fog Ő akkor mondani nekünk? Azt mondta, két eshetőség van: aki már itt bezárta az ajtót előtte és nem fogadta Őt be, annak azt mondja: "Távozzatok tőlem, nem ismerlek titeket." Aki itt meghallotta az Ő szavát, és kinyitotta az ajtót, annak azt mondja: **"Gyertek én Atyám áldottjai, örököljétek azt az országot, amit öröktől fogva elkészítettem nektek."** (Mt 25,34). Jó lenne, ha ezek közé tartoznánk.

Szeretném javasolni, hogy semmi módon ne zárkózzunk el a mi Urunk és az Ő igéje elől. Zárjuk be a szemünket, értelmünket, szívünket minden előtt, ami minket megfertőzni akar, ami áldozatul akar ejteni, ami el akar szakítani tőle. De amit Ő mond, azt fogadjuk el igaznak, mert Ő soha nem hazudik, és nyissuk ki a szívünket előtte. Legyen egészen személyes imádságunkká az ének:

*Bús szégyennel behívunk,
Az ajtónk nyitva már,
Jöjj Jézus, jöjj, ne haggy el,
A szívünk várva vár.*

Cseri Kálmán igehirdetése

Isten adott hegedűt!

A fényes égen fecske villan:
övé a lég, a végtelen,
A repülés azt jelenti:
– Köszönöm a tért, Istenem!

A napsütötte kavicsok közt
parányi gyík. Már nem is látod.
Fürge mozgása azt jelenti:
– Isten gondol rám! – Megcsodálsz?

És azt hiszed, hogy az az Isten,
akí a gyíknak enni ad,
tán megfeleldkezik terólad,
s holnapra nem jut jó falat?

Vagy azt hiszed, Akí a fecske
repdeső szárnyacsapását méri,
ne tudná azt, mi a te vágyad?
– Még nem is kérted, már kéméri.

És többet ad, értékeesebbet,
gyöngyszemeket – kavics helyett!
Nem érzed mégsem, hogy az Isten
téged milyen nagyon szeret?

– Nem próbálsz a hála hangját?
(Róssz hangszeren recseg a húr.)
Nehezen nyílik arra ajkad:
„Mindeddig segített az Úr!”

– Ne szólj hát! Hálaadás helyett
add Istennek a hangszered!
Ha az Ő ujjja játszik rajta,
a hangját meg sem ismered!

Az Ő kezében – nézd – mivé lett
a szakadt húrú hegedű.
Ha Isten Lelke a vonója,
– hallod a hangját? – gyönyörű!

– Köszönöm jó Atyám a reggelt!
– Köszönöm, hogy dolgozhatók,
– Köszönöm a jó egészséget,
Tőled csak jót kaphatok!

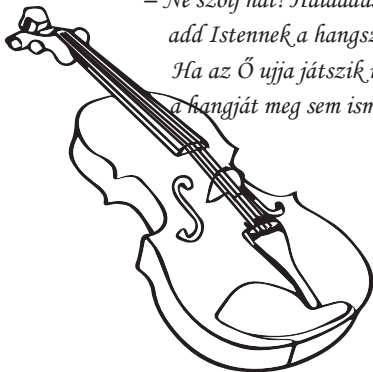
Ha betegség is – légy adott érte,
mert Tőled jó a gyógyulás!
A gondjaim kezédbe tettem,
Te tudod vinni, senki más!

Köszönöm, hogy szüleim vannak,
s légy áldott, ha már nincsenek!
Tenálad vagyok mindig otthon
Nem vagyok árva, bús gyerek!

– Köszönöm, hogy szabad szeretnem!
És köszönöm azt, ami fáj!
– Köszönöm a fényt az égen,
s köszönöm a ködös homályt!

És köszönöm az őszi erdőt!
És köszönöm, hogy van szemem!
Hogy sok bűnömön keresztül
mégis csak látlak, Istenem!

S köszönöm Őt, a legdrágábbat,
a váltságdíj lefizetőt!
S azt, hogy „az én Megváltóm él,
s porom felett meglátom Őt.”

Kedves Olvasók, kedves Testvérek!

Néhány mondatban szeretnék hírt adni az evangélikus óvoda fejlődéséről, növekedéséről és személyes életemről.

Öt évvel ezelőtt egy csoporttal indult el az óvodai intézményegység,- amely a Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség épületének egy szárnyában lett kialakítva- ahol 25 gyermek nevelkedett. A családi, meghitt környezetben a családok és a gyermekek nagyon jól érezték magukat. Három éven keresztül nap mint nap megtapasztaltuk az Úr végtelen jóságát, gondoskodó szeretetét. Mindez elősegítette és alapot adott ahhoz a munkához, ami számomra a küldetésünk: Istent szolgálni, az Ő tanításai szerint élni, és nevelni a gyermekeket a neki megfelelő módon. Feladatomnak éreztem, hogy a gyermekek fejlődjenek testileg és értelmileg, és lélekben is: megtanuljanak Istenben bízni, nevét dicsőíteni, örülni egymásnak és ajándékainak, a problémák és nehézségek esetén az Ő segítségét kérni. Az Úr útmutatásai, az Ő világossága vezetett engem is erre az útra, az én életemben is ez volt a lámpás.

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” János 8,12

Az Ő Igéje világosított meg. Bár evangélikus családban nevelkedtem, és nagyon fontosak a gyökereim, a családom múltja, tapasztalatai, hite, melyek átsegítették őket a világháborúkon, a múlt rendszer igazságtalanságain, de az életemben a változás akkor történt, amikor befogadtam az életembe az élő Krisztust, amikor világosságot gyújtott bennem.

„Más alapot senki sem vethet a meglévőkön kívül, amely az Úr Jézus Krisztus.” 1Kor3,11 Óvodavezetőként is érzem, hogy az Ő vezetése ami engem is vezet, óv, védelmez, átsegít a nehézségeken. Mindig küld olyan embereket, akik előreviszik az óvoda ügyét, akik támogatnak, adományaikkal segítenek, imádságukban hordoznak. Így adta meg a növekedést is az Úr. Lassan két éve, 2012. december 16-án szentelte fel Fabiny Tamás püspök úr az új 3 csoportos óvodát, amibe 84 gyermek jár. A túljelentkezés azonban folyamatosan magas volt, így az idén tavasszal, a Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség Presbitériuma úgy döntött, hogy szeptember 1-től ismét megnyithatjuk az egyházközség épületében lévő egy csoportos óvodát. Mindenki örül ennek a kis óvodának, és hiszem, hogy az Úr számára is kedves az az áldozat, melyet az újranyitás érdekében az evangélikus közösségünk hozott.

Tudom, és érzem, hogy a növekedést Isten adta, és tudom, hogy Ő az, aki megtarthat minket az Ő világosságában. Bár a világosságban járni egyáltalán nem könnyű, mert rávilágít emberi gyarlóságokra, hibákra, problémákra. Mi felnőttek is olyanok vagyunk, mint a kisgyermek: tanításra, nevelésre szorulunk. Ezért kérem az Urat, hogy folyamatosan tanítson, segítsen minket, a közösségünket az Ő útján járni, az Ő igazsága mellett kiállni, az Ő világosságában utat mutatni egymásnak és gyermekeinknek.

Ráháb komolyan vette, hogy Isten nektek adta ezt a földet, ezért el fognak pusztulni a városok. Jerikó is. Ő nem tudta, hogyan és mikor, de Isten ítélete jön. Ő pedig meg akar menekülni Isten ítélete elől. Akkor most mindjárt meg kell tenni mindent ennek az érdekében.

Komolyan vesszük-e azt, amit Jézus többször is mondott, hogy ez az Isten ellen fellázadt világ elpusztul. És akit ez az ítélet Isten nélküli állapotban talál, az belepusztul. És ez a pusztulás nem a megsemmisülés lesz, az még a jobbik eset lenne, hanem ez a pusztulás azt jelenti, hogy egy örökkévalóságon át fognak szenvedni az Isten szeretetét visszautasító emberek amiatt, hogy életük legnagyobb döntését elrontották, elmulasztották. Nem kellett nekik Isten mentő szeretete. Aki ezt komolyan veszi, az csak úgy gondolkozhat, mint Ráháb: akkor most, mindjárt megteszek mindent azért, hogy ne pusztuljak el ezzel az istentelen világgal együtt.

A János evangéliuma 3. részének a végén olvassuk: **"Aki hisz az Isten Fiában, annak örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, az Isten haragja marad rajta."** Aki tehát megragadja a szabadulás lehetőségét, aki maga Jézus, annak örök élete van itt most már elvehetetlenül, és úgy töltheti el a testben hátralevő idejét. Akinek ez nem kell, vagy halogatja a döntést, azon meg az Isten haragja marad, és bármelyik pillanatban véget érhet az az idő, amikor még odafordulhat Istenhez. (Pontosan úgy, ahogy a kórusnak az énekében hallottuk.)

Nos, ezért fontos az, hogyan fogjuk hallgatni ezeken az estéken is az igét. Úgy-e, hogy én már ezt tudom, nekem valami másra lenne szükségem, nincs is időm rá, fáradt is vagyok. Vagy pedig úgy: szólj, Uram, mert a te szavadtól függ az én egész jövőm. Most félre teszek minden egyebet. Mondj nekem azt, amit te fontosnak tartasz, tégy velem azt, ami neked kedves. Rád van szükségem, kinyitom magamat előtted. Egyedül előtted nyitom ki sarkig az értelmemet és a szívemet is, mert bízom benned, hogy te csak jót adsz, csak igazat mondasz. Te vagy az egyetlen, aki makulátlanul mindig csak az én javamat akarod. Ott van-e bennünk ez a masszív bizalom vagy ennek legalább a csírája? És akkor engedjük, hogy megerősítse Isten az Ő igéjével. Ha pedig már megragadtuk a szabadulást, akkor tegyen abban bizonyosakká minket. Ha egy kicsit kinyitottuk az ajtónkat, nyissuk ki sarkig előtte, és fogadjuk el mindazt az ajándékot, amit Ő most akar nekünk adni.

Még néhány megjegyzést szeretnék mondani ezen a gondolatkörön belül. Az Újszövetség is ír egy asszonyról, aki egyszer hallgatta az Isten tetteiről szóló információkat. Az Isten legnagyobb tettéről is, amit Jézus Krisztus által végzett el. És neki is ugyanolyan új volt ez, mint amilyen új Ráhábnak lehetett az élő Isten tetteit hallgatni. Azt olvassuk, hogy miközben ez az asszony hallgatta, az Úr Jézus megnyitotta a szívét, aztán ő a házát, és az ő háza lett Európa földjén az első keresztyén imaház Filippiben. Úgy hívták: Lídia. Kereskedő volt, és ő is félig pogány származású asszony volt.

Ráháb maga nyitotta meg a házát és a szívét Isten előtt, Lídia szívét az Úr Jézus nyitotta meg, de aközben nyitotta meg, miközben hallgatta a róla szóló igehirdetést. Jézus nyithatja meg igazán és egészen a mi szívünket is.

A másik: Ráhábnak halvány sejtelve sem volt arról, hogy ha ő bekerülhet az Isten népének a közösségébe, akkor kiderül, hogy Istennek valami szép és nagy terve van vele, és bekerülhet az Úr Jézusnak a családfájába. Mert mit is olvasunk? Azt olvassuk: Ráhábnak a fia volt az a Boáz, aki aztán feleségül vette azt a Ruthot, akiről most egy hétig lesz majd szó, és aki Dávid király dédanyja volt. És ennek a nemzetségtáblázatnak a vége felé van szó arról a Józsefről, aki meg Máriának a férje, vagyis az Úr Jézus nevelőapja volt.

Most nem családfákkal akarom fárasztani a gyülekezetet, de egész héten át jó, ha gondolunk arra, hogy honnan mindenhonnan hív minket el Isten. Isten kiválasztó, elhívó, megszentelő kegyelmének a nagysága. Hogy kerül be két pogány asszony - az egyik még parázna nő is - Jézus Krisztus családfájába? Ott van a szép, egyenes vonal, a Biblia levezeti egészen Ádámtól, aztán Ábrahámától végig Józsefig Jézus családfáját, és ott van oldalt ez a két pogány asszony. Egy ilyen Ráháb-féle, meg a moábita Ruth, egy névtelen kis senki, aki fiatalon özvegy maradt, aztán gondoskodni akar szintén özvegyen maradt anyósáról. Mit keresnek ezek ilyen előkelő névsorban? Ilyen a mi Istenünk.

És mit keresek én az üdvözültek között? Ne haragudjatok, ha mondok egy durva mondást, amit olyan ember szájából hallottam, aki sokáig nagyon durva volt. Egyszer egy iszákosmentő konferencián mondta egy urizáló, kényeskedő valaki: ó, minek ezeknek prédikálni? Kutyából nem lesz szalonna. Egy szabadult alkoholista, aki akkor már sokakat vezetett az Úr Jézushoz, csendesesen csak annyit mondott: Isten országában minden szalonna kutyából lesz. És ez így igaz. Ilyen magunkfajtából lesznek Isten gyermekei. Ilyen hazugokból, ilyen paráznákból, ilyen hiúkból, ilyen hitetlenekből... Az Isten utána nyúl egy Ráhábnak, aztán megszólít egy Ruthot, és valami szép feladatot bíz rájuk.

A családfát elfelejthetjük, de azt ne felejtjük el, hogy a Biblia arról szól, hogy Istennek mindannyiunkkal szép terve van. Értelmes, gazdag, másoknak is hasznos életet készített nekünk. Isten kijelölte a helyünket, hogy a helyünkön érezzük magunkat. Ne kelljen végigszaladnunk a fél világot, mert nem találjuk a helyünket, és nem tudunk helyesen dönteni, helyesen cselekedni. Ő azt akarja: amit eddig elrontottunk, azt merjük és tudjuk a hátunk mögött hagyni, és kapjunk rá bocsánatot. Ami pedig előttünk van, az illeszkedjék bele az Ő tervébe. - Ahogy itt Ráhábot is és családját beleillesztette az Ő saját tervébe. (Jn 14,2).

Immár tehát két telephelyen négy csoportban folyik az óvodások nevelése, és számomra nagyon sok feladat csoportban dolgozó óvónőként és óvodavezetőként is megvalósítani az előttünk álló nevelési évben is a jó működést, a színvonalas óvodai programokat. Ehhez ezt az ígét kaptam: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem!” (Filippi 4,13)

Erős vár a mi Istenünk!

Kovácsné Mráz Ágnes óvodai intézményegység vezető

Bezárkózás vagy ajtónyitás?

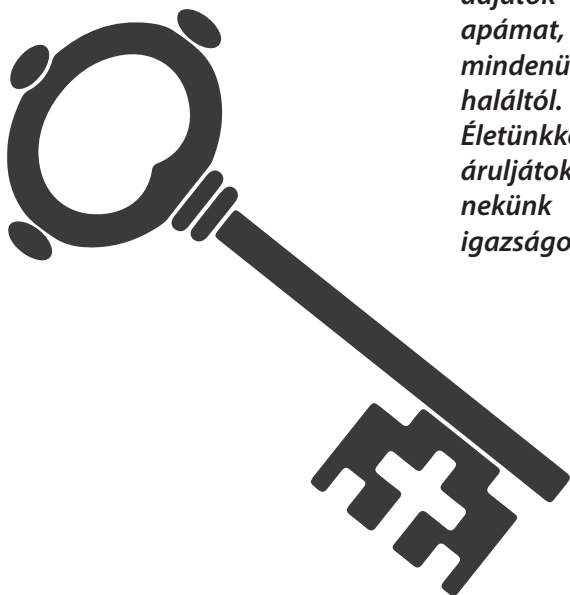
“Akkor Józsué, Nún fia, titkon két kémeket küldött Sittimből, és ezt mondta nekik: Menjetek, vegyétek szemügyre azt a földet és Jerikót. Azok elmentek, betértek egy Ráháb nevű parázna nő házába, és ott lefeküdtek.

Még le sem feküdtek a kémek, amikor fölment hozzájuk Ráháb a háztetőre, és ezt mondta nekik: Tudom, hogy az Úr nektek fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket, és remeg töletek mindenki, aki ezen a földön lakik. Mert hallottuk, hogyan szárította ki az Úr előttetek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy a Jordánon túl, mit tettetek Szihónnal és Óggal, az emóriak két királyával, akiket kiirtottatok. Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fenn a mennyben és lenn a földön. Most ezért esküdjetek meg nekem az Úrra, hogy

amint én szeretettel bántam veletek, ti is szeretettel bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak, hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fiú- és nőstevéireimet és mindenüket, és megmentitek életünket a haláltól. A férfiak így válaszoltak neki: Életünkkel kezessük értetek, ha ti nem áruljátok el a mi ügyünket. Amikor majd az Úr nekünk adja ezt a földet, szeretettel és igazságosan bánunk veled.

Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett senki.”

(Józs 2, 1; 8-14; 6, 1)

Jerikó bezárkózott, Ráháb pedig kinyitotta a szívét és a házát Isten előtt. Jerikó elpusztult, Ráháb és a háza népe pedig életben maradt. Az Isten előtti bezárkózás halált von maga után, aki kinyitja a szívét Isten és az Ő igéje előtt, az életet nyer.

Valóban életkérdés az, hogy valaki hogyan olvassa és hallgatja Isten igéjét. Mint ahogy adott esetben életkérdés az is, hogy beveszi valaki a gyógyszert, vagy visszautasítja. Megfogad egy számára fontos, igaz jó tanácsot, vagy pedig figyelmen kívül hagyja azt. Nézzük meg egy kicsit közelebbről, mi jellemezte a jerikóiak gondolkozását, és mi jellemezte Ráhábét. Mert ugyanez jellemzi a mai jerikóiakat és a mai Ráhábokat is.

Ez a történet, amiből egy részletet most hallottunk, Kr. e. 1200 táján történt, tehát több mint 3000 évvel ezelőtt. Mózes meghalt, utóda: Józsué vezette a népet. Túl voltak a pusztai vándorláson és megérkeztek a Jordán folyóhoz. Hozzá láthattak az ősi föld visszafoglalásához. Fáradtak voltak, nem voltak harcedzett vitézeik, nem voltak igazán korszerű fegyvereik sem. A Jordán túl partján pedig ott voltak a fallal körülvett megerősített városok. Mindenekelőtt az egész földnek a kulcsa: Jerikó, a maga több méter vastag falaival. Azt mondják, két szekér elmehetett egymás mellett, olyan széles fal védte ezt a várost.

Olvastuk, hogy Isten népét megelőzte a híre, pontosabban annak a híre, hogy Isten milyen csodákat tett velük, és máris több népet legyőztek Isten segítségével. Ezek a hírek félelmet ébresztettek az emberek szívében. A jerikóiak is félek, de a kapukat erősen bezárták. Bizonyosak voltak abban, hogy bevehetetlen ez a város és így várták a honfoglalókat. Olyan erősen bezárták, hogy sem ki, sem be nem mehetett senki.

Egy valaki volt Jerikóban, aki már eldöntötte, hogy ő az Isten népéhez akar tartozni, ez a bizonyos Ráháb nevű asszony. Ő is hallott arról, hogy milyen csodákon vitte át Isten az Ő népét, de az ő szívében az, amit Isten tetteiről hallott, nem félelmet, hanem istenfélelmet ébresztett. Vagyis: Isten iránti tiszteletet, Istenbe vetett bizalmat. Elhatározta, hogy nem törődik bele abba, hogy elpusztuljon az egész várossal együtt. Ő komolyan vette azt, amit Istenről hallott. Komolyan vette Isten ígéretét is, hogy az Ő népének adja, sőt helyenként már múlt időben írja a Biblia: adta azt a földet. Akkor pedig jön az ítélet. Ő pedig nem akar az ítélet következtében elpusztulni, hanem keresi az Isten népével való kapcsolatot. Ezért elbújtatta a kémeket, megmentette az életüket.

Ráhábra tehát az jellemző, hogy amit Istenről hallott, azt komolyan vette. És a komolyan vett Istenről szóló információ - ezt ma így mondanánk: ige - hitet ébreszt az ember szívében. A hit hallásból van, mégpedig az Istenről szóló információk hallásából. Hitet ébresztett benne, és abban a pillanatban már nyújtja a hitének a kezét, hogy elfogadja Istentől a kegyelmet. Ez a nagyszerű folyamat zajlik itt le.

Sokan hallották, hogy miket cselekedett Isten az Ő népével. Az egyik megijedt, a másik elkezdett bízni ebben az Istenben. Az egyik szembeszegült Istennel, védekezünk ellene, bezárkózunk, elzárkózunk, nem engedjük magunkhoz Isten népét, a másik kinyitja a szívét: erre az Istenre van nekem szükségem. Egyetlen lehetőség van megmenekülni a pusztulástól, ha kegyelmet kaphatnék Istentől.

Vajon kaphat e egy ilyen, mint amilyen Ráháb? Egy pogány, egy nő, egy parázna nő? Mindenesetre meg kell próbálni, és a hitének a kezét nyújtja a kegyelemért. Ő nem a falak erejében bíz, hanem Isten kegyelmének a nagyságában.

Ugyanaz játszódik itt le, mint ami nagypénteken a Golgotán, ahol az a gonosztevő utolsó erejével még kinyög egy mondatot: Jézus, emlékezz meg rólam majd, ha eljössz a te királyságodba. Ez arról tanúskodik, hogy ez a gonosztevő is komolyan vette, amit Jézusról hallott. Ő az a király, akit várt a nép, a királyok Királya. Egyszer majd az Ő uralma nyilvánvalóvá lesz mindenki előtt, és ha egyáltalán van erre lehetőség, hogy gondoljon őrá akkor mint király, azt most kell kérni, mielőtt még meghal. Ilyen egyszerűen gondolkoznak azok, akiknek a szívében az Isten tetteiről szóló hír bizalmat ébreszt.

Ugyanez történt itt Jerikóban Ráhábbal. Jerikó magabiztos és gúnyolódik. Ráháb számol Istennel és bíz benne. Jerikó magában bíz, Ráháb az Úrban, akit még alig ismer, de amit már hallott róla, azt igaznak fogadja el, és az elég neki ahhoz, hogy Istentől várjon segítséget. A jerikóiakban félelmet ébreszt Isten tetteinek a híre, Ráháb szívében istenfélelmet. Éppen ezért a jerikóiak bezárkóznak Isten elől, és éppen ezért Ráháb kinyitja a szívét meg a házat Isten és az Ő emberei előtt. Jerikó elpusztult, Ráháb és a családja pedig megmenekült ennek következtében.

Olyan jellemző a jerikói gondolkozásra, hogy csak a kapukra gondolnak. A kapukat be kell zárni, meg kell erősíteni - akkor biztonságban vagyunk. Eszükbe sem jut, hogy esetleg a falak fognak leomlani, egyenes följárót, lépcsőt készítve Isten népének, hogy utána behatoljanak a városba, és elfoglalják azt.

Ezt a jerikói gondolkozást nagyon szépen fogalmazza meg Victor Hugó az egyik erről szóló versében. Jellemző a költőre, hogy a leglényegesebbet a legrövidebben mondja el az utolsó sorban.

Szóljatok szüntelen...

Szóljatok szüntelen, gondolat harsonái.

*Hogy méne Józsué kürtszóval körbejárni
A várost, ég felé fordítván a szemét,
S követte haragos prófétáját a nép.
Első nap a király nevetett vára ormán;
Másnap is nevetett, s kiüzent néki, mondván:
- Hiszed tán, hogy a szél elfújja a falat?
Harmadnap legelől a frigyláda haladt,
Aztán a kürtösök, s hadsorok dübörögtek,
S bentről leköpdösék a frigyládát a kőlykök,
És játéktrombitán sikongtak, mint a kürt;
A negyedik napon az asszony nép kiült
A rozsdamarta, vén, pártázatos tetőkre,*

*Ott forván meg a szösz, a héberrel kötődve,
S áron fiaira köveket dobtanak;
Ötödnap feketén lepték el a falat
A sánták és vakok, s hujjogva ordibáltak,
Csúfolván az eget zördítő trombitákat;
Hatodnap a falon, mely oly erős, magas,
Hogy gránitcsücskein megfészkelhet a sas,
S csücsairól maga a mennykő is levásik,
Megint csak a király kacagott, szakadásig,
S szólt: - Be jól muzsikál ez a héber-sereg! -
S így megnevezteté körül a véneket,
A szentély bölcseit és bírait a sorsnak, -*

A hetedik napon a falak leomlottak.

Erre nem számítottak a jerikóiak, és erre nem számít soha a jerikói gondolkozás, mert nem számolnak Istennel. Mert nem veszik komolyan azt, amit a Ráhábok komolyan vesznek, hogy Isten valóban megtette mindazt, amit elbeszélésből hallottak, és ez az Isten ma is meg tud cselekedni bárkivel, bármit, bármelyikünkkel bármit. Ezt komolyan venni és erre várni, ezt nevezi a Biblia hitnek. Ráháb szívében megszületett ez a hit.

És ha most magunkra gondolunk, ki-ki válaszoljon arra a kérdésre, hogyan készülünk hallgatni Isten ígét ezen az estéken. Egyáltalán milyen várakozással szoktuk kezünkbe venni a Bibliát és részt venni egy-egy istentiszteleten. Bizonyosak vagyunk abban, hogy valóban minden igaz, ami ebben a könyvben meg van írva? Hogy Isten az, akinek itt mondja magát? Hogy Jézus Krisztus az, akinek itt kijelenti magát? Hogy ezek csakugyan Isten tettei és ezek ma is ismétlődhetnek, sőt ismétlődnek sokunk szeme láttára? Bezárkózunk Isten előtt vagy kinyitjuk a szívünket és életünket előtte?

Sokakat hívogattam erre a hétre. Vannak, akik már attól elzárkóznak, hogy egyáltalán ide jöjjenek. Vannak, akik egyszerűen csak fáradtak, fásultak, előítéleteik vannak, vagy valami régi csalódás tartja vissza őket, vagy egyszerűen közömbösek. Vagy azt mondják: Ruth története? Ó, azt ismerem! Ezt elhiszem, de azt is tudod, hogy Isten mit akar nekünk most ezen az ígén keresztül mondani? Azt csak itt hallhatjuk majd meg.

És vannak olyanok, akik itt vannak, de amikor leülnek, lehúzzák a redőnyöket és sem az értelmükbe, sem a szívükbe nem hatolhat be Isten ígéje. De vannak, akik képesek átrendezni a hetüket, hogy ott lehessenek egy-egy igealkalmon, és szomjasan, nyitottan isszák magukba Isten ígét, az élő vizet, az életet támasztó és életet tápláló vizet, és utána növekszenek a hitben.

Gyülekezeti hírek

A feltámadás reménységében temettük el:

Özv. Lakatos Józsefné testvérünket

Jézus mondja: "Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!" *Jn. 14,1*

Az elmúlt időszakban a keresztség szentségében részesült:

Bagaméry Nimród, Vajda Zsombor, Miskolczi Helza Dóra

„Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” *Mk 16,16*

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták gyülekezetünk működését

Számlaszámaink:

Nyíregyházi Emmaus Egyházközség: 11744003-20946856

Emmaus Evangélikus Szeretotthon: 11744003-20039156

Emmausért Alapítvány: 11744003-20934312

Elérhetőségeink: 4400 Nyíregyháza, Korányi F. u. 160/A.

Telefon: 06-20-8243085, Fax: (42) 595-469,

E-mail: emmaus@lutheran.hu, www.emmaus.hu

